

РЕШЕНИЕ

№ 1325

гр. София, 25.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

**ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13603** по описа за **2019** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, представлявана от изпълнителния директор Р. И., чрез процесуалния си представител юк П. срещу решение от 09.10.2019 г., на софийски районен съд, НО, 9 състав по НАХД № 17606/2017 г., с което е НП № 27-144-2/16.12.2015 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с което на основание чл. 116, ал. 2 във вр. с чл. 117 от Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 /десет хиляди/ лева за нарушение на чл. 50, ал. 1 във вр. чл. 46, ал. 2 ЗЛЗ, поради изтекла погасителна давност.

Касаторът оспорва решението на районния съд, като излага мотиви за това, че неправилно е прието от съда, че касатора не е изпратил представил в съдебно заседание, проведено пред СРС. Неправилно е тълкувана и нормата на чл. 80, ал.1, т.5 НК, а именно че наказателното преследване се изключва по давност, ако не е възбудено в продължение на две години, тъй като редакцията предвижда три годишен период. Наложено на ответника наказание не е глоба, както е посочено в решението, а имуществена санкция. Счита, че съгласно нормата на чл. 81, ал.3 НК, давността е 4 години и 6 месеца. Излага съображения за законосъобразност на оспореното НП,

както и за невъзможността да се приложи института на маловажността. Моли за отмяна на решението на СРС и отхвърляне на жалбата срещу НП.

В съдебно заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът, е взел становище по жалбата, с което я оспорва като неоснователна. Счита за правилен извода на съда за изтекла погасителна давност, като развива съображения за това. Моли за отхвърляне на жалбата и оставяне на решението в сила.

В съдебно заседание се представлява от адв. Н., която поддържа отговора и оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В изпълнение на заповед № РД-27-144/24.04.2015 г. на изпълнителния директор на ИА МО /към настоящия момент ИА МН/, в [фирма] е извършена извънредна тематична проверка, за резултатите от която е издаден АУАН № А-27-144-2/17.07.2015 г. В посочения АУАН е отразено, че е установено нарушение на чл. 50, ал.1, вр. чл. 46, ал.2 ЗЛЗ, като в 7-дневен срок, дружеството не е уведомило за настъпили промени в обстоятелства по извършената регистрация, а именно в Правилника за устройството, дейността и вътрешния ред на [фирма] не са предвидени, а се осъществяват дейности по медицинските специалности Гръдна хирургия и Детска неврология, както и е разкрита клиника по нервни болести без заявление за промяна в обстоятелствата по извършената регистрация на лечебното заведение за болнична помощ. В АУАН е посочено, че нарушението е извършено в периода от 04.02.2015 г. до последния ден на изтичане на срока за подаване на заявлението за промяна в обстоятелствата – 28.04.2015 г. Нарушението е установено на 28.04.2015 г. АУАН е връчен на представител на болничното заведение на 17.07.2015 г.

Въз основа на АУАН № А-27-144-2/17.07.2015 г. е издадено НП № 27-144-2/16.12.2015 г. от изпълнителния директор на ИА МО, с което на дружеството, на основание чл. 116, ал. 2, във вр. с чл. 117 ЗЛЗ е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв. за извършено нарушение на чл. 50, ал. 1 във вр. чл. 46, ал. 2 ЗЛЗ. Констатирано е, че нарушението е извършено на 28.04.2015 г., когато е и установено.

НП е връчено на представител на дружеството на 04.01.2016 г.

Срещу НП [фирма] е подало жалба, по която в СРС е образувано н.а.х.д. № 2097/2016 г. С решение без номер и дата по посоченото дело, съдът е отменил оспореното НП № 27-144-2/16.12.2015 г. По подадена касационна жалба срещу решението на СРС, в АССГ е образувано адм.д. № 6554/2017 г., по което е постановено решение № 5649/10.10.2017 г., с което е отменено решението на СРС и делото за върнато за ново разглеждане, поради допуснати процесуални нарушения.

При новото разглеждане на жалбата, в СРС е образувано н.а.х.д. № 17606/2017 г. При новото разглеждане на делото са събрани допълнителни писмени доказателства. С процесното по настоящето дело решение от 09.10.2019 г., на софийски районен съд, НО, 9 състав по НАХД № 17606/2017 г., е отменено НП № 27-144-2/16.12.2015 г., поради изтекла абсолютна погасителна давност. СРС е приел, че абсолютната

погасителна давност е три години, като е приложил разпоредбата на чл. 81, ал.3 НК. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение от 09.10.2019 г., на софийски районен съд, НО, 9 състав по НАХД № 17606/2017 г., с което е изменено НП № 27-144-2/16.12.2015 г., издадено от изпълнителния директор на ИА МО, с което на основание чл. 116, ал. 2 във вр. с чл. 117 ЗЛЗ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева за нарушение на чл. 50, ал. 1 във вр. чл. 46, ал. 2 ЗЛЗ, поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от [фирма] допустима жалба.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Постановяването на съдебното решение извън предвидения в закона едномесечен срок, не представлява нарушение, водещо до отмяна на съдебния акт на това основание. Това може да бъде основание за търсене на дисциплинарна отговорност на съдията, но не и да се отмени решението. Същото е относимо и към обстоятелството, че в рамките на срока за постановяване на решението е изтекла абсолютната погасителна давност за търсене на административна отговорност. Фактът, че в решението съдът е посочил, че на дружеството е наложена глоба, а не имуществена санкция, каквато е наложена в същност, не е основание да се отмени решението, освен ако тази квалификация на наказанието не е оказала влияние върху извода на съда за настъпила погасителна давност.

Настоящият съдебен състав намира оспореното решение за правилно и законосъобразно, тъй като към датата на подаване на касационната жалба срещу решението от СРС, както и към настоящия момент е изтекла абсолютната погасителна давност за ангажиране на административно наказателна отговорност.

Настоящият касационен състав приема за правилен извода на СРС за изтичане на абсолютна погасителна давност, но която не е три годишна, а е четири години и половина. Не е ясно от къде СРС е достигнал до извода за наличие на такава тригодишна давност, като е приел, че чл. 81, ал.3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК за всички

останали случаи давността е две години. Тази констатация не почива на законовата разпоредба, която е предвидила тригодишна давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. Цитираната разпоредба намира приложение и в производството по ЗАНН на основание чл. 11 от ЗАНН и с оглед т. 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК следва да се прилага във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК или в случая абсолютната погасителна давност е 4 години и половина, считано от датата на довършване на деянието /чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН/. Препращането по чл.11 ЗАНН е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност – и за тези по глава II НК, така и за тези по глава IX, в т.ч. за давността по чл.79, ал.1, т.2 НК. С изтичането ѝ по закон се изключва и административнонаказателното преследване, и отговорността по чл.6 ЗАНН, тъй като извън него същата не може да се осъществява. Тоест давността като обстоятелство, което погасява преследването на дееца и така юридически препятства административното му наказване, попада в обхвата на препращането по чл.11 ЗАНН. Изтичането на абсолютния давностен срок по чл.80, ал.1, т.5 във вр.с чл.81, ал.3 НК, във вр.с чл.11 ЗАНН е заличило процесното деяние като основание за налагане на имуществената санкция за извършено нарушение по чл. 142, ал. 4 КТ, поради което тази инстанция не е овластена да проверява дали е извършено или не от обективна страна. В конкретния случай нарушението е довършено на 28.04.2015 г., а давностния срок е изтекъл на 28.10.2019 г. Към датата на издаване на НП давностния срок не е бил изтекъл, но към датата на подаване на касационната жалба срещу решението на СРС, както и към постановяване на настоящето решение, да, а съдът е длъжен да съобрази този факт към датата на постановяване на своя акт. Към датата на постановяване на съдебното решение от СРС, давността не е била изтекла, като СРС неправилно е приложил продължителността на погасителната давност. Но тъй като към настоящия момент, както и още преди образуване на делото пред настоящия съд, давността е била вече изтекла, за съда не съществува друга възможност освен да остави в сила решението, като следва обаче да прекрати административно наказателното производство.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решение от 09.10.2019 г., на софийски районен съд, НО, 9 състав по НАХД № 17606/2017 г. следва да бъде оставено в сила, а административно наказателното производство прекратено.

По изложените съображения, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав, на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.10.2019 г., на софийски районен съд, НО, 9 състав по НАХД № 17606/2017 г.

ПРЕКРАТЯВА административно наказателното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.